D R A G O N U L   R O Ş U

COPERT

A

COLECŢ
IEI:

DONE

STAN

EDITURA ION CREANGĂ 197

1D

RA

G

O

N

UL

R

OŞ

U

Poveşti populare chineze repovestite

de

Ilustraţii şi copertă: CHINSCHI ELENA

POC-TROSC!

Demult era un lac şi pe malul
lacului era o pădure de cocotieri.

In pădure trăiau şase iepuri. Intr-
o zi, o nucă de cocos coaptă, de

pe o creangă din vîrful
cocotierului, a căzut în apă şi a

făcut: „Poc! Trosc!" Iepurii au
auzit şi neştiind ce s-a întîmplat

s-au speriat şi în mare grabă au
luat-o la fugă. O vulpe, văzându-i

alergînd, i-a întrebat: — De ce fugiţi? Iepurii au răspuns

— :A venit Poc-Trosc!

Vulpea, cum a auzit, a luat-o la fugă.

Maimuţa, văzîndu-i pe toţi fugind, a întrebat:

— De ce fugiţi?

Vulpea i-a răspuns:

— A venit Poc-Trosc!

Maimuţa, auzind, a luat-o şi ea la fugă.

Fiecare ducea vestea mai departe. Astfel: cerbii, porcii, taurii, rinocerii, elefanţii, urşii negri, urşii albi, panterele, tigrii, leii au.4uat-o la goană unii după alţii.

Toţi fugeau din răsputeri, cu capetele plecate şi cu cît fugeau mai repede, cu atîta se temeau mai mult.

La poalele muntelui se afla un leu cu coamă uriaşă şi cînd a văzut leii şi celelalte animale fugind de rupeau pămîntul, a întrebat:

— Aveţi gheare, aveţi colţi, sînteţi cei mai puternici, de ce fugiţi?

A venit Poc-Trosc! au răspuns toţi fugind mai departe.

— Dar cine este Poc-Trosc? Unde este? a întrebat leul cu coamă uriaşă.

— Nu ştim, au răspuns leii fugind.

— Nu trebuie să fugiţi, mai întîi trebuie să vă lămuriţi. Cine v-a speriat că vine Poc-Trosc? a întrebat leul cu coamă uriaşă.

— Tigrul! au răspuns leii în fugă.

Atunci leul cu coama mare l-a întrebat pe tigru, şi acesta i-a spus:

— Am aflat de la panteră!

Cînd a întrebat pantera, pantera i-a spus că a aflat de la ursul alb. Ursul alb, că a aflat de la ursul negru, ursul negru, de la elefant, elefantul, de la rinocer, rinocerul, de la taur, taurul, de la porc, porcul, de la cerb.

Toţi răspundeau că au auzit unii de la alţii.

în cele din urmă, a întrebat pe vulpe şi vulpea i-a spus că a aflat de la iepure.

Leul a întrebat atunci iepurele, care i-a răspuns:

— Pe acest Poc-Trosc de care ne temem l-am auzit toţi şase cu urechile noastre. Veniţi cu noi şi o să vă arătăm locul.

Iepurii l-au condus pe leul cu coamă uriaşă pînă la pădurea de cocotieri şi arătîndu-i locul i-au zis:

— Poc-Trosc se află acolo.

intîmplător, tocmai atunci a mai căzut o nucă de cocos din copac în apa lacului şi s-a auzit: „Poc- Troscl"

Leul cu coamă more a zis:

— V-aţi lămurit acum. Zgomotul l-a făcut nuca de cocos, care a căzut în apă. N-aveţi de ce vă teme. Era cît pe-aci să vă rupeţi labele de atîta fugă.

Toţi au răsuflat uşuraţi, văzînd că s-au speriat de-geaba.DRAGONUL ROŞU

Legenda spune câ de mult provincia Siţuan şi mai ales partea de apus a ei a suferit o secetă cumplită. Arborii, care altădată înveseleau cu verdele lor crud privirile oamenilor şi alinau dogoarea soarelui cu răcoarea lor prietenoasă s-au îngălbenit pe neaşteptate. Palmierul, santalul şi arborele de fier şi-au plecat privirile în pulberi, plîngîndu-şi miile de braţe ofilite. în undele odinioară limpezi, florile de lotus s elegănau triste, cu lacrimi neputincioase. Soarele, arzînd din zi în zi mai tare, a deschis răni adînci pămîntului.

Într-un sat micuţ de pe malul unui pîrîu, sat în care se statornicise de mult timp neînduplecata sărăcie, trăiau într-o biată colibă o mamă şi feciorul ei de patrusprezece ani, Nie-lang. Mama, nici tînără nici bătrînă, era numită de oamenii din sat Mătuşa Nie. Erau foarte săraci. Cu greu îşi duceau zilele. O bucată de pămînt cît palma le dădea o recoltă atît de mică, încît Nie-lang era nevoit să se ducă la munte să strîngă

surcele şi să taie iarbă, apoi să le schimbe pe cîţiva pumni de orez. Băiatul era foarte harnic, ascultător şi prietenos şi toţi sătenii îl lăudau şi-l iubeau ca pe copilul lor.

Intr-o zi de dimineaţă, la primul cîntat al cocoşului, Nie-lang şi-a pus coşul în spate şi a plecat, ca de obicei, spre munte. Pe drum şi-a amintit că întîlnin- du-se cu prietenul său, Cian-sing, acesta i-a povestit că bogăţaşul Tou-hun a primit în dar un cal alb, care putea străbate zilnic 1 000 de li[1]. Domnul Ţou a poruncit sătenilor ca fiecare să-i aducă iarbă proaspătă pentru cal. Şi aşa, tot gîndindu-se, a trecut peste muntele Dragonul Roşu. La poalele muntelui se afla rîul Dragonului, ale cărui ape, în fiecare primăvară, sclipeau risipind argintiul nenumăraţilor peşti, iar priveliştea sporea în farmec cînd priveai panglicile unduitoare ale ierbii de apă. Acum însă, numai pietrele goale ţineau locul a ceea ce altădată părea a fi veşnic, dînd un aer straniu albiei secate'de apă. Nie-lang tocmai voia să-şi schimbe drumul, cînd în faţa lui apăru ceva alb. Uitîndu-se mai bine, văzu că era un iepure. Nie-lang s-a

gîndit: „Iepurele mănîncă iarbă, deci lumdu-i urma voi da de ceea ce caut." Zis şi făcut. **A** mers băiatul cît a mers, tot urmărind iepurele şi *dintr-o dată iepurele alb a dispărut după* o stîncă. Dincolo de stîncă, în faţa privirilor uimite ale lui Nie- lang, s-a aşternut un covor moale şi proaspăt de iarbă. După ce s-a desmeticit băiatul, s-a bucurat ne- [1] **Li - unitate de măsură; jumătate de km.**

spus şi repede s-a apucat de treabă tăind iarba. Şi-a umplut coşul şi s-a întors acasă. A doua zi, mergînd în acelaşi loc, a observat că iarba era la fel de frumoasă, părînd neatinsă. Se petrecuse ceva foarte ciudat, după cum îşi dădea seama Nie-lang.

Isteţul băiat, a hotărît ca — de vreme ce iarba creşte la loc, aşa de frumoasă şi într-un timp atît de scurt — în loc să treacă zilnic muntele străbătînd atîta amar de drum, mai bine s-o mute la el în grădină. Scoţînd iarba cu rădăcină cu tot, băiatului i-a fost dat să vadă o nouă ciudăţenie: dedesubt era un lac cu apă limpede şi luminoasă ca soarele din miez de vară, pe fundul căruia

se zărea o perlă nemaipomenit de mare şi de învăpăiată. Părea că în ea îşi oglindesc faţa toţi sorii.

S-a înserat. Soarele a coborît spre asfinţit, străbătînd acelaşi drum pe care se afundă de cîte ori noaptea vine să-şi înlocuiască sora cea dalbă, ziua. Mama pregătise masa şi-l aştepta pe Nie-lang. Cum l-a văzut l-a întrebat îngrijorată:

— Ce s-a întîmplat? De ce ai intîrziat atît de mult?

Băiatul i-a povestit toată întîmplarea. Scoţînd perla din sîn, odaia lor s-a umplut de o lumină atît de vie, încît amîndoi şi-au acoperit ochii orbiţi de strălucire. Mama, speriată, l-a rugat pe Nie-lang să ascundă perla în «osul cu orez. După masă, băiatul s-a dus în grădină şi a sădit iarba lîngă tufişul de bambus.

A doua zi, cum s-a crăpat de zi, Nie-lang s-a sculat şi s-a dus în grădină să vadă iarba. Nu mică i-a fost mirarea cînd a găsit iarba cea verde şi frumoasă uscată. Totul se petrecuse într-o noapte. în- gîndurat, s-a întors în casă şi ridicînd capacul de pe vasul cu orez a rămas încremenit. A strigat-o în grabă pe mama sa:

— Mamă! Minune mare! Orezul a crescut şi a umplut vasul, iar perla străluceşte deasupra lui!

Atunci şi-a dat seama că perla nu era o perlă obişnuită, ci una fermecată, cu puteri tainice. Avea puterea de a spori orice. Dacă era pusă pe bani îi înmulţea de nu mai aveai unde să-i pui, dacă o aşeza

i

într-un vas cu orez, orezul nu se termina niciodată. Astfel mama şi fiul, ajutaţi de puterea miraculoasă a perlei nu mai duceau lipsă de nimic. Fiind săraci şi cunoscînd lipsurile, îi ajut&u pe toţi ceilalţi oameni din sat, care de la un timp începuseră să prindă cheag.

Toate acestea au ajuns la urechile stăpînului din sat, Tou-hun, care auzind de comoara lui Nie-lang, l-a chemat în grabă pe vătaful moşiei, pentru a se sfătui cum să ia-n stăpî.nire perla fermecată.

Vătaful i-a spus:

— Mărite, familia Nie e o familie săracă, ii dai cîţiva galbeni şi gata!

Ştiau însă că Nie-lang e un băiat isteţ, care nu va renunţa la perlă. S-au gîndit atunci la un şiretlic: să-l învinuiască pe Nie că a furat perla, care aparţinea din tată-n fiu familiei Ţou. Domnul Ţou a trimis la băiat acasă împreună cu vătaful patru slujitori să-i ceară perla, iar în cazul în care ar fi refuzat să i-o ia cu forţa.

întîmpiarea a făcut ca vorba lor să fie auzită de

Cian-sing, rîndaşul lui Ţou-hun. El a găsit un prilej să fugă la familia Nie şi să-i anunţe nenorocirea ce-i pîndeşte. Totodată l-a sfătuit pe Nie-lang să fugă din sat cît mai repede. Tocmai cînd

t

voia Nie să dispară, s-a întîmplat să se întilnească cu vătaful şi cei patru slujitori, care se îndreptau spre casa lui. Vătaful, furios, i-a tăiat calea, strigîndu-i:

— Imediat să-mi dai perla pe care ai furat-o stă- pînului, altfel îţi vei atrage asupra ta ura măriei sale şi vei fi dat morţii.

Ascultînd, mîhnit, Nie-lang l-a întrebat:

— Voi, care-l slujiţi pe Ţou-hun, voi, care năpăstuiţi pe sărmani, cum puteţi dovedi că am furat perla?

mama îl veghea plîngînd. După miezul nopţii Nie- lang s-a trezit şi a strigat:

- Mi-e sete! Vreau apă!

Văzînd că vorbeşte, mama s-a bucurat mult şi i-a adus un castron plin, dar de ce bea apă, mai mult striga că-i e sete. Cu greu, Nie-lang s-a dat jos din pat şi a ajuns la cofa cu apă pe care a băut-o din- tr-o sorbitură. Tremurînd toată, mama i-a spus:

- Ce-o să se întîmple cu tine?

Băiatul i-a răspuns:

- Inima mea parcă-i un foc şi mă arde. Mi-e sete mereu.

- O cofă de apă ai băut. De unde să avem atîta apă?

- Vreau să beau apă din rîu.

Cum a terminat de vorbit Nie-lang, fulgere puternice au luminat casa şi din depărtări au răbufnit zgomotele înfricoşătoare ale tunetelor. Nie-lang a pornit spre uşă şi mama, cu inima bătîndu-i speriată, îl urma pas cu pas.

Ajuns la rîul întunecos ca o noapte, fără surîsul lunei, asupră-i, băiatul a început să-i soarbă undele. Tunetele au

răpăit ca mii de tobe uriaşe, iar fulgerele dese ca ţesătura razelor de soare vara învăluiau în focul lor rîul. Mama a văzut cu spaimă că apele rîu- lui scăzuseră la jumătate şi prinzîndu-şi fiul de un picior i-a spus:

- Fiule, ce-i cu tine?

Nie-lang a întors capul spre mama sa. Dar ce schimbare uluitoare! Pe cap îi răsăriseră două coarne, deasupra gurii îi crescuse o uriaşă mustaţă albastră, iar gîtul îi era acoperit cu o salbă strălucitoare de solzi roşii.

- Mamă dragă, dă-mi drumul. Mă voi transforma într-un dragon şi mă voi răzbuna.

Furtuna se înteţise. Ploua din ce în ce mai tare, iar valurile rîului, la început mici, crescuseră cît casa. întreg satul era în picioare. înspăimîntaţi, oamenii pîn- deau pe stăpînul satului, Ţou-hun şi pe oamenii săi, care veniseră să-l prindă pe Nie-lang, să-i ia perla.

Dar Nie înghiţind perla care-l ardea, băuse atîta apă, încît se transformase într-un dragon roşu. Mama încă-l mai ţinea de picior.

— Dă-mi drumul, mamă! Fiul tău trebuie să se răzbune.

Şi Nie-lang, cu o mişcare bruscă, a intrat în apă. Apele s-au agitat şi mai tare. Păreau un uriaş cazan în clocot.

— Femeie nenorocită, unde ţi-e fiul? spuse Ţou- hun zguduind-o pe mama lui Nie-lang de umăr.

— Căpcăunule, lasă-mă! Nu-ţi ajunge că fiul meu s-a făcut dragon din pricina ta? Apoi întorcîndu-se spre apă:

Nie-lang, duşmanul tău e aici.Stăpînul Tou-hun a lovit-o cu piciorul şi a dat năvală spre apă. Un fulger roşu şi un tunet asurzitor, şi din adîncuri s-a înălţat un val uriaş, care i-a luat pe Jou şi slujitorii săi şi i-a depus pe fundul rîului. Furtuna s-a potolit ca prin farmec. O adiere abia simţită şi cîteva picături de ploaie stinghere stăteau mărturie palidă a grozavei frămîntări ce încetase brusc.

S-a crăpat de ziuă. in liniştea zorilor apele rîului s-au despicat şi Nie-lang i-a spus mamei sale:

- Mamă, am plecat!
- O, fiul meu, cînd o să te întorci?

— Sîntem două lumi aparte. Voi veni înapoi cînd va înflori piatra, iar caii vor purta pe creştete coarne.

îndurerată, mama a înţeles că nu-i mai era dat să-şi vadă feciorul niciodată. Cu inima zdrobită, s-a aşezat pe o piatră şi striga zadarnic:

— Fiule, fiule . . .

Vîntul purta pe aripile sale chemările tot mai slabe ale mamei lui Nie-lang. De 24 de ori auzind strigătele ei, dragonul roşu a întors capul şi tot atîtea insuliţe au

răsărit pe rîu. De durere şi de dorul fiului răpit de necuprinsul apelor, mama lui Nie-lang a murit, dar insuliţele stau neclintite. Cine colindă meleagurile provinciei Siţuan poate vedea şi astăzi spinările îndurerate ale celor 24 de insuliţe, martore ale tristei legende.

OUL DE PĂUNIJĂ

[1] într-o zi un unchiaş cu pârul alb s-a dus la munte să taie lemne. A văzut un copac mare de camfor şi a ridicat toporul să-l taie şi, pe cînd îl tăia, cînta:

Copacule mare, te tai Să
cumpăr pe tine bucate,
Altfel mor de foame, măi
frate.

Deodată, din vîrful copacului, s-a auzit cineva cîntînd:

,,Unchiaşul, unchiaşule, lasă toporul şi nu-l
tăia Lasă copacul să facă umbră, eu stau în
copac
şi clocesc ouă."

Unchiaşul a ridicat capul şi a văzut în pom o păuniţă mare, cu pene minunat colorate, care clocea în cuib.

Razele soarelui pătrundeau printre frunze şi ouăle străluceau ca aurul.

Unchiaşului i s-a muiat mina, a scăpat toporul şi i-a cerut iertare păuniţei:

— Păună-păuniţă, nu te supăra, eu nu mai văd bine, şi a continuat oftînd adînc: Am doi copii. Cel mare e leneş, celălalt e prea mic. Acasă n-am de nici unele, nici vacă, nici plug, nu pot să ar, nu pot să semăn, nu am din ce trăi. Ca să trăiesc trebuie să tai lemne.

Păuniţa şi-a desfăcut aripile, a plecat capul şi a zis:

— Eşti un unchiaş bun la suflet, ia o pană să o dai copiilor şi să le spui să cînte acest cîntec:

„Pană de păun, *purtată de vînt, peste munţi
să treci, peste ape reci, şi să mergi departe,
comoara să găseşti să ne fericeşti."*

Cînd vor termina cîntecul, pana de păun va zbura înainte, iar ei s-o urmeze, şi unde se va opri pana, acolo vor găsi comoara şi după ce o vor lua veţi trăi în belşug.

Cum a terminat de vorbit, păuniţei i-a căzut o pană de aur. Unchiaşul s-a aplecat să ridice pana şi i-a mulţumit.

Apoi, fără surcele, numai cu toporul în mînă, s-a întors acasă.

Fiul cel mai mic tăia buruieni pentru porc, prin faţa casei, iar fiul cel mai mare stătea tolănit în pat.

Unchiaşul a povestit copiilor săi cele rostite de păuniţă şi le-a dat pana, zicind:

— Duceţi-vă cu pana după comoară, ca să aveţi o viaţă îmbelşugată.

Fiul cel mai mic a pus cuţitul jos, a luat pana şi s-a dus să-l scoale pe fratele mai mare. Fratele mai mare a căscat, s-a întors pe partea cealaltă şi a adormit.

Unchiaşul s-a dus la el şi i-a dat două palme. Abia atunci băiatul s-a frecat la ochi şi s-a sculat.

Fiul mai mic a cintat cîntecul penei de păun şi deodată pana i-a scăpat din mînă, zburînd înainte ca o săgeată de aur.

L-a tras după el pe fratele mai mare, să urmeze pana de păun.

Drumul era plin de mărăcini, picioarele lor sînge- rau de înţepături. Pe drum, fratele mai mare — leneşul — s-a culcat şi strîmbînd din nas a zis:

— Nu mai merg!

Fratele mai mic cînta:

Nu te teme de pelin, Nici
de piedici cind s-arată,
Peste munţi şi mări treci
lin, Mierea dulce te
aşteaptă.

L-a ridicat pe fratele mai mare şi au alergat mai departe după pană. Deodată, un perete mare din piatră roşie s-a ivit în faţa lor şi pana a căzut jos.Fratele mai mare s-a aşezat lîngâ perete ca să-şi mai tragă sufletul. Zidul mare de piatră avea o poartă de cremene, care era bine închisă cu un lacăt mare de fier.

Fratele mai mic a zis:

— Nu avem cheie! Cum deschidem lacătul?

Deodată, pana de jos' s-a prefăcut în cheie. Fratele mai mic a băgat cheia în lacăt şi cînd poarta s-a deschis, au văzut că au în faţa lor o peşteră adîncă.

Fratele mai mic îşi trase fratele mai mare după el, să intre în peşteră. Cum au pătruns în peşteră, au văzut două case, una era plină cu perle rotunde şi strălucitoare, cealaltă era plină cu vite şi pluguri.

Vitele erau mari şi plugurile erau noi-nouţe.

Fratele mai mare, cum a văzut perlele, s-a luminat la faţă şi a zis rîzînd:

- Dacă am perle, ţine-te trai pe vătrai.

în grabă s-a dezbrăcat, a pus haina jos şi cu amîn- două mîinile a început să-şi umple haina. Apoi a strîns-o şi-a luat-o la spinare.

Fratele mai mic nu s-a uitat la perle, ci, mîngîind într-una vitele şi cercetînd plugurile, îşi zicea:

„Dacă am vite şi plug, voi trăi mai bine."

în grabă, şi-a pus pe umeri două pluguri şi-a luat doi boi de coarne. Amîndoi au ieşit bucuroşi din peşteră şi cum au ieşit, poarta s-a închis în urma lor, iar lacătul şi cheia s-au transformat în doi păuni mici, care zburau în văzduh.

împreună s-au întors acasă. Cel mare i-a spus unchiaşului:

- Noi trebuie să ne despărţim, perlele sînt aduse de mine şi sînt numai ale mele. Am să-mi fac o casă în care să locuiesc. Frăţiorul meu a vrut boii şi plugul, să rămînă în colibă. Tu, tată, să locuieşti mai bine cu el.

Unchiaşul mîngîia vitele, privea plugurile cele noi-nouţe şi era atît de bucuros, de parcă toată lumea ar fi fost a lui, aşa că a încuviinţat:

— Bine, du-te!

Fratele cel mare a angajat lucrători să-şi clădească o casó nouă. Locuia singur şi în fiecare zi mînca, bea, dormea şi chefuia.

Unchiaşul împreună cu fiul cel mai mic din zori şi pînă-n noapte desţeleneau pămîntul cu plugurile trase de boi, semănau porumb şi grîu. Au strîns atîtea bucate, încît nu mai aveau grija mîncării şi îmbrăcăminţii.

Unchiaşul, văzînd că cei doi fii ai săi nu se mai însoară, a rugat pe unul şi pe altul să meargă în peţit; dar nici unul dintre peţitori nu le-a găsit o soţie potrivită.

Unchiaşul s-a gîndit ce s-a gîndit şi în cele din urmă s-a hotărît să-l ajute păuniţa.

S-a dus din nou la copacul de camfor, din munte, a ciocănit încet cu coada toporului în coaja lui şi a început să cînte:

Copac de camfor, ce semeţ te **ţii,**
La tine vin, din inimă iţi cînt!

Fiilor mei tu să le dai soţii.Apoi a ridicat capul şi a aşteptat. Deodată, din copac, a căzut în iarbă un ou mare şi roşu.

Unchiaşul, cînd a văzut că nu e nici pană, nici fată, l-a ridicat gînditor şi s-a întors acasă, copleşit de o tristeţe apăsătoare. Fiii săi au venit să vadă oul roşu, s-au îngrămădit să-l ia şi l-au scăpat din mîini.

Căzînd în faţa pragului, oul roşu s-a spart şi din el s-a ivit o fetiţă frumoasă, care într-o clipă a devenit o fată numai bună de măritat şi stătea zîmbind în prag.

Fiul cel mare a zis imediat:

— Mie îmi trebuie soţie!

— Cel mic a zis:

— Nici eu nu am, mai bine să fie a mea!

Unchiaşul se gîndea că amîndoi sînt fiii lui şi nu
ştia cum să-i împace. S-a gîndit ce s-a gîndit şi şi-a zis: Mai bine să hotărască fata, aşa că a întrebat-o:

— Fato, tu pe care-l iubeşti?

Atunci fata s-a înroşit ca focul, şi-a plecat capul şi a început să cînte:

Nu vreau perle şi nici diamant, Ci pluguri să-mi are ogorul; Căci munca, ea este tot sporul, Şi vreau un ţăran de bărbat.

Fratele mai mare, cînd a văzut că fata cea frumoasă a plecat cu fratele mai mic, s-a pierdut de tot cu firea. Inima lui parcă era sfîşiată de gheara unei pisici sălbatice. N-a mai contenit din plîns trei zile şi trei nopţi.

Inima unchiaşului nu mai putea răbda. A alergat iar la munte, a ciocănit încet copacul mare de camfor cu coada toporului şi a început să cînte:

Copac *de camfor cu coroană vastă, Tu, păunită, bună, aş vrea să ştii: Fiul meu mare nu are nevastă!*

Unchiaşul a aşteptat nemişcat mult timp lîngă copac. Deodată, un ou alb a căzut în iarbă. Unchiaşul l-a luat în grabă, s-a întors acasă şi cu amîndouă mîinile l-a întins fiului mai mare, zîmbind.Fiul cel mare l-a luat în palme rîzînd şi l-a dus în casa cea mică. Cînd l-a aruncat jos, oul s-a spart şi din el a ieşit un şarpe negru, care într-o clipă s-a făcut gros cît un buştean, s-a încolăcit de două ori în cameră, s-a urcat în pat şi a stat nemişcat.

Fiul cel mare s-a spăimîntat atît de tare, încît s-a învineţit la faţă şi-a amuţit, pielea i s-a încreţit ca de găină şi se gîndea să fugă unde-o vedea cu ochii, în grabă a luat perlele şi pietrele preţioase, s-a dus la oraş şi a cumpărat o casă. Ca şi mai înainte, mînca, bea, dormea şi chefuia. Nici n-a trecut un an şi isprăvise perlele, vînduse casa şi toate lucrurile. Nemaiavînd ce mînca, s-a gîndit să se întoarcă acasă şi să trăiască laolaltă cu fratele mai mic.

Auzise că tatăl său împreună cu fratele mai mic şi cu cumnata lucrează pămîntul şi trăiesc fericiţi.

Şi-a luat plapuma, o rogojină ruptă, o pereche de pantofi rupţi şi s-a îndreptat spre satul natal. Dar trecînd prin codru, s-a rătăcit. Codrul era întins şi ori- cît s-a învîrtit, n-a mai putut să găsească drumul cel bun. I s-a făcut lehamite să mai meargă, a pus jos rogojina, s-a învelit cu plapuma, s-a culcat şi a adormit pînâ a doua zi.

Cînd s-a luminat de ziuă, s-a stîrnit un vînt rece şi s-a trezit. De patru zile nu mîncase, era hămesit de foame. Cum a deschis ochii a văzut un pom încărcat de fructe. Dorea foarte mult să mănînce, însă întreaga-i fiinţă se simţea vlăguită. De fapt, nici nu voia să se mişte, îi era lene să se aburce în pom şi să culeagă fructele, aşa că a rămas tolănit. Zilele trecură una după alta, şi el stătea tot culcat, slăbind ca un ţîr.

¡n cele din urmă, a deschis gura şi a muşcat din plapumă. Vata i-a astupat gîtul şi a murit.

Unchiaşul cu părul alb, cînd a auzit că fiul cel mare a murit în codru, a plecat împreună cu fiul cel mic şi cu o cazma i-au săpat groapa şi l-au înmormîntat.

De cînd a fost îngropat fiul cel mare în acel codru, nimic n-a mai rodit şi n-a mai înverzit acolo. în cîţiva ani codrul s-a uscat. Toată lumea l-a numit de atunci „Codrul leneşului".

RĂDĂCINA DE NENOROCIRE

Trăia cindva, în marea împărăţie a Chinei, un om foarte sărac. Dacă, uneori, dimineaţa, se mai întîm- pla să aibă după ce să bea o cană de apă, apoi, pentru seara, chiar nimic nu găsea să bage în gură. Astfel îşi tîra necazurile pînă într-o zi cînd, mergînd pe uliţa satului, din întîmplare, a găsit un ou. L-a ridicat de jos şi, bucuros, a pornit grăbit către casă.

— Ascultă, se adresă el nevestii, cînd intră în odaie. Pe drum am găsit o avere.

— Ce avere? l-a întrebat curioasă soţia.

—

Bârbatul a scos oul din buzunar.

— Iat-o. Dar va trebui sâ treacă mulţi ani pînâ cînd are să-şi dea rodul.

Apoi, în faţa femeii, omul nostru a fâcut următoarea socoteala:

— Iau oul şi îl pun sub cloşca vecinului, ca să iasă un pui. Puiul are să crească, se va face găină, iar găina are să ouă . . .

— Şi din ouăle sale, i-a tăiat vorba femeia, vom scoate alte găini. Bărbate, bietul de t i n e . . . Nu mai umbla cu prostii.

— Care prostii? s-a stropşit bărbatul la dînsa. Aşa vom face, cum zic. Păstrăm ouăle, le punem sub cloşcă, înmulţim găinile şi peste trei ani vom avea în ogradă cel puţin trei sute de păsări.

Femeia nici nu-l mai lua în seamă. In schimb el, bărbatul, îi dădea înainte.

— Vindem cele trei sute de păsări şi cîştigăm cincisprezece leani[1] de argint. Cinci leani îi punem deo- 1)

3*

Lean — monedă chinezească.

parte, să fie pentru zile negre. Cu ceilalţi zece vom cumpăra cinci vaci. Vacile tinere se vor înmulţi. După patru-cinci ani, vom avea o cireadă frumoasă, de aproape 150 de capete.

îmbujorat la faţă, cu privirea pierdută în gol, se şi vedea mare crescător de vite, bogat, plin de bani cum nu mai fusese nimeni in tot neamul său. înghiţi în gol, îşi linse buzele uscate şi îşi duse gîndul mai departe.

— 150 de vaci! ... 150 de vaci valorează 300 de leani de argint. Am să vînd vacile şi am să primesc banii. Cu ei mă fac cămătar. Am să-i dau cu împrumut, voi primi dobîndă şi, după trei ani de cămătărie, voi fi om ce valorează 500 leani de argint. Auzi, nevastă? 500 leani de argint! strigă el către femeie.

Uimită, aceasta lăsă lucrul de o parte şi veni lîngă dînsul.

— Asta mai zic şi eu procopseală, făcu ea în batjocură. Auzi la el: de la un amărît de ou să ajungă la o adevărată avere!

- Să nu rîzi, minte scurtă ce eşti! Să nu rîzi.că socoteala mea este bine ticluită. Ai răbdare, femeie! Ai răbdare că am să te scot pînă la urmă din sărăcie . . .

Ea s-a aşezat pe rogojina din paie de orez. Zimbind înduioşată, l-a lăsat să vorbească şi să se îmbete cu vorbe.

- Cînd vom avea 500 leani de argint, am să cumpăr o casă frumoasă şi o bucată mare de pămînt. Cît să coste? Hai, fie: 300 de leani. Apoi, cu ceilalţi bani, am să-mi cumpăr o nouă soţie. Ce viaţă vom duce atunci! Viaţă ca-n rai, nevestică!

Dar, ,,nevestica" — auzind de o altă soţie - parcă luase foc în gură. Din femeie blîndă ca o mieluşică, se preschimbă în tigroaică.

- Iţi trebuie altă nevastă? Lasă pe mine, bărbate. Te lecuiesc eu de asemenea dorinţe.

Şi, fără să mai stea pe gînduri, ridică pumnul, lovi cu înverşunare în ou, apoi răsuflă uşurată.

Gata. S-a terminat. Mulţumeşte-mi că nu te-am lăsat să păstrezi această rădăcină de nenorocire.Ce sâ-i mulţumească? Văzînd oul storcit pe podea, cu gălbenuşul scurs printre cojile sfărîmate, bărbatul s-a apucat cu mîinile de cap. Supărarea lui era peste măsură de mare. Furios, se repezi la nevastă, îi căptuşi pielea cu pumni şi cu ghionturi, o trase de păr, o tăvăli prin toată odaia, însă . . . zadarnic: de liniştit tot n-o putea linişti. Atunci a pus mina pe ea şi a tî- rît-o la judecată.

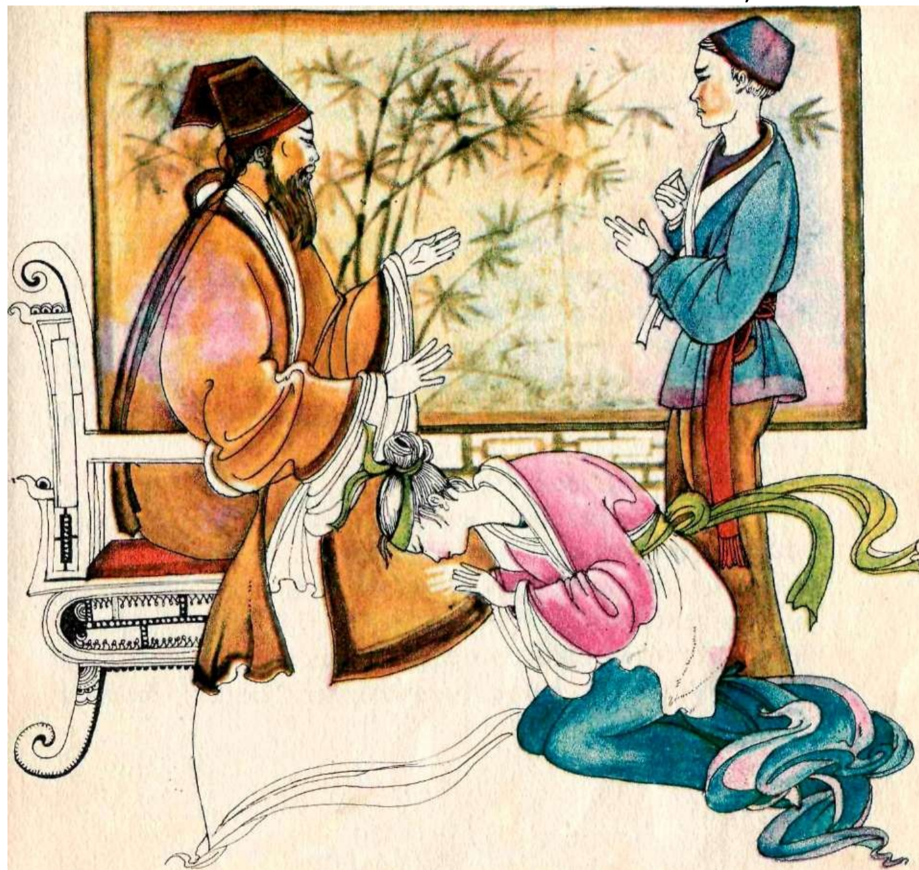
— Femeia asta rea, i-o arătă el judecătorului, m-a ruinat, mi-a distrus întreaga avere. Condamnaţi-o, vă rog! Condamnaţi-o la moarte!

înţelept, judecătorul i-a cerut să-i povestească de-a fir-a-păr întreaga tărăşenie. Omul a spus-o dintr-o singură răsuflare, iar legiuitorului nu i-a scăpat nici măcar o vorbuliţă.

— Asta e tot? a întrebat el.

— Tot, înălţimea ta.

Vai, ce păcat! Aşa o mare avere să fie distrusă . . . N-am ce să fac. Trebuie să te condamn la moarte, femeie.

Rostind aceste vorbe, judecătorul chemă un aprod şi poruncii să o arunce pe nefericita care spărsese oul într-un cazan cu apă clocotită.

Ea, plîngînd în hohote, se aruncă la picioarele omului care o condamnase.

— Înălţimea ta, rogu-te, ai îndurare, nu mă osîndi. Averea soţului meu nu a existat în realitate. De ce să fiu omorîtă pentru un ou?

încruntat, judecătorul îi răspunse:

— Nici cumpărarea unei alte neveste, de către soţul tău, nu era o faptă reală. De ce ai fost aşa de pismaşă?

Condamnata oftă din adîncuri şi îi răspunse:

— Da, înălţimea ta; ai dreptate. Nu era o faptă reală însă, cine ştie? Dacă oul acela ar fi adus totuşi bărbatului meu cîştigul visat? N-ar fi fost pentru noi o adevărată rădăcină de nenorocire? latǎ de ce socotesc, cu mintea mea cea proastă, că tot mai bine e să trăim săraci şi cu inima liniştită, decît bogaţi, însă cu sufletul umbrit de mîhnire.

Rîzînd, judecătorul se ridică din jilţ, puse mîna pe umerii femeii isteţe, care stătea la picioarele sale, o ajută să se ridice, apoi se întoarse către bărbatul acesteia:

— Omule — zise judecătorul — bucură-te că ai o femeie mintoasă, mergeţi acasă împreună, foloseşte-te de judecata ei, aşterne-te pe muncă şi nu mai visa la cai verzi pe pereţi. Astfel veţi scăpa de sărăcie şi veţi fi, într-adevăr, fericiţi.PEŞTIŞORUL DE AUR

Odinioară trăia un om care îşi cîştiga viaţa numai şi numai pescuind. Într-o zi a aruncat năvodul în rîu şi a prins un peştişor de aur. Nemaiputîndu-şi stăpîni bucuria, a întins mîna să-l apuce, dar peştele, dintr-o

smucitură, a sărit în apă. Pescarul s-a întors acasă supărat, gîndindu-se tot timpul la peştişorul de aur. în fiecare zi mergea pe malul rîului, arunca năvodul şi aştepta trăgînd nădejde că va prinde iar peştişorul de aur.

Aşa au trecut trei ani. Apoi pescarul şi-a schimbat meseria, a deschis un magazin de pînzeturi într-u
ntîrg şi a început să facă negoţ. Cîştiga mulţi bani şi o ducea bine, însă nu putea uita acel peştişor strălucitor de aur.

După cîtva timp, s-a întîmplat că soţia sa a murit. Pescarul s-a căsătorit a doua oară cu o femeie care avea un copil. La început l-a iubit foarte mult pe copil, dor, pe măsură ce copilul se făcea mare, simţea că nu este al lui şi treptat a încetat să-l mai iubească. Mergînd adesea pe alte meleaguri, ca să-şi vîndă marfa, se înstrăina şi mai mult de copil.

Într-o zi, copilul a văzut un om pescuind în rîu şi şi-a adus aminte că-n colţul camerei lui este un năvod. S-a întors fuga acasă şi a rugat-o pe mama lui:

— Mamă, dă-mi, te rog, năvodul, vreau să pescuiesc în rîu.

Mama, grijulie, i-a spus:

- Eşti încă prea mic ca să mergi la rîu, ai putea să te îneci.

Copilul însă s-a rugat atît de mult, încît mama sa, nemaiştiind ce să-i mai spună, i-a dat năvodul. Copilul a aruncat năvodul şi după puţin timp l-a scos grăbit. De îndată ce a privit, a văzut în el un peştişor de aur. L-a apucat iute cu amîndouă mîinile şi a pornit-o spre casă, gîndindu-se ce să facă. Să-l vîndă? Să-l fiarbă şi să-l mănînce?

A privit lung la peştişorul de aur şi nu a mai fost în stare să se întoarcă acasă.

,,Să mănînc un peştişor de aur aşa de frumos, păcat, mai bine am să-l las în rîu, să se joace în voie".

A dat drumul peştişorului în rîu şi s-a întors acasă cu năvodul gol. Copiii care se jucau pe malul rîului, văzînd

că a dat drumul peştişorului de aur, au fugit şi au dat de veste tatălui vitreg.

— Fiul dumitale a prins în rîu un peştişor strălucitor ca aurul şi l-a aruncat înapoi în apă. Cum de s-a îndurat să facă aşa ceva?

Negustorul, cînd a auzit, s-a făcut negru de supărare. ,,Mă gîndesc de opt ani la peştişorul de aur şi chiar copilul nostru să-i dea drumul? Dacă l-ar fi adus acasă m-aş fi îmbogăţit ca nimeni altul"!

Fierbînd de mînie, a intrat în casă cu o sabie, a pus mîna pe băiat şi l-a întrebat:

- Cum ai îndrăznit să dai drumul peştişorului meu de aur?

Băiatul s-a chircit de spaimă, n-a scos nici un cuvînt, dar negustorul, văzînd purtarea copilului, s-a înfuriat şi mai tare şi i-a pus sabia în piept, stri- gînd:

— Pentru mine peştişorul de aur înseamnă mai mult decît un fiu ca tine. O să te omor!

Şi strigînd, a vrut să-i înfigă sabia în piept. Mama, plîngînd, şi-a îmbrăţişat copilul.

- Pentru un peştişor de aur să-l omori?

L-a rugat mult timp, vărsînd lacrimi amare, dar n-a izbutit să-l înduplece. în cele din urmă, neavînd încotro, a zis:

— Dacă vrei să-l omori, n-ai să poţi ziua. Aşteaptă să-l omori la noapte, cînd nu va vedea nimeni.

Negustorul l-a lăsat pe copil, plecînd furios. Mama şi fiul plîngeau îmbrăţişaţi. Ea l-a sfătuit:

- Copilule, du-te în lume. Nu mai poţi să stai 'îngă mine, pentru că nu te mai pot apăra.

l-a pregătit o traistă cu merinde şi l-a sfătuit:

- Dacă vrei să-ţi cauţi un tovarăş de drum, mai întîi pune-l la încercare în felul următor: Roagă-l să te aştepte, pentru că tu ai puţină treabă. Dacă omul acela te aşteaptă, atunci fă-ţi-l prieten. Dacă nu te aşteaptă, nu trebuie să porneşti cu el la drum.

Mama şi fiul s-au îmbrăţişat şi şi-au luat rămas- bun. A mers băiatul mult, mult, şi a întîlnit un om cu care a călătorit o jumătate de zi. Aducîndu-şi aminte de cuvintele mamei, i-a spus:

- Aşteaptă-mă, am puţină treabă.

Omul l-a aşteptat cît l-a aşteptat, dar pe urmă a plecat. Băiatul şi-a spus: ,.Vorba mamei nu dă greş!" Şi a pornit-o iar singur mai departe.

Pe drum a mai pus la încercare un om şi lucrurile s-au petrecut la fel.

A treia zi, pe înserate, lîngă el s-a ivit deodată un tînăr voinic, care i-a spus:

— Frăţiorule, să mergem împreună. Şi l-a întrebat de ce este singur.

Copilul i-a mărturisit deschis:

— Tatăl meu vrea să mă omoare pentru un peştişor de aur. Mama mi-a spus să fug şi nu ştiu încotro s-o iau ca să fie bine.

Tînărul l-a liniştit:

— Nu te întrista, oriunde vei merge vom fi împreună şi am să te ajut. Şi au plecat împreună şi au ho- tărît să fie fraţi de cruce. După două zile au ajuns într-un oraş, unde era o lege: ,,Cine mănîncă şi nu plăteşte este condamnat la moarte".

Dar cei doi tineri nu ştiau aceasta. Mergînd pe străzi, au văzut multe mîncăruri şi au simţit că într- adevăr nu mai pot răbda de foame.

Fratele Cel mic i-a spus tînărului:

— De-am avea bani, am lua ceva în gură!

Tînărul i-a răspuns:

— Dacă n-avem bani, plătim prin muncă.

Au intrat într-un restaurant şi au cerut chelnărului să le aducă colţunaşi cu carne şi spaghete. Au mîncat cu poftă. Cînd să plătească au cerut de lucru în schimbul mîncării. Patronul n-a primit şi i-a pîrît împăratului.

împăratul a primit plîngerea, s-a sfătuit cu sfetnicul şi a ordonat:

— Să-i arestezi pe cei doi în noaptea asta.

Seara, tinerii au fost arestaţi de soldaţi şi duşi în faţa împăratului. împăratul i-a întrebat:

— Aţi mîncat, de ce n-aţi plătit?

Tinerii au răspuns:

— Sîntem drumeţi, nu mai avem bani, vrem să plătim prin muncă.

Atunci împăratul şi-a ieşit din fire:

— Eu am făcut legea. Cine mănîncă şi nu plăteşte este un tîlhar, trebuie să plătească prin moarte, la pe aceşti flăcăi şi du-i la spînzurătoare.

Sfetnicul l-a rugat pe împărat:

— împărate, îngăduiţi-mi să vă spun două vorbe:

împăratul i-a dat încuviinţarea

:

— Te ascult.

— Cei doi tineri sînt sănătoşi şi voinici şi nu par să se teamă de primejdi' Prinţesa a fost răpită de un zmeu acum şapte ani, iar toţi cei pe care i-ai trimis să o salveze au fost prăpădiţi de zmeu. Acum mă gîndesc să-i lăsăm şi pe ei să încerce. Dacă o vor salva pe prinţesă, îi vei ridica la rangul de demnitari şi prinţesa se va mărita cu unul dintre ei. Dacă n-o vor salva pe prinţesă, atunci îşi vor primi pedeapsa. Ce spuneţi?

împăratul i-a dat dreptate şi imediat i-a chemat înapoi pe tineri, spunîndu-le:

— Fata mea a fost răpită de un zmeu. Mergeţi de o căutaţi şi dacă o veţi salva veţi fi răsplătiţi.

Ei au primit cu bucurie. împăratul le-a dăruit sabia lui şi a poruncit să li se dea cei doi cai roibi ai săi, ca să-i încalece. Ei au plecat la drum veseli şi mîndri. După două zile au ajuns în faţa unui munte prăpăstios. Muntele era numai stînci şi ţancuri de piatră. Au legat caii la poalele muntelui şi au început să urce

spre creastă. Deodată, fratele mai mare i-a spus fratelui mai mic:

— Vezi ceva?

Fratele mai mic i-a răspuns:

— Uită-te la poalele muntelui, unde se află o casă de aur, iar lingă ea un pîrîu cu un pod.

Dar pe cind priveau în jos, le-a apărut în faţă o zmeoaică bătrînă, nu prea departe de ei şi care i-a întrebat cu trufie:

- Cine sînteţi voi, de îndrăzniţi să călcaţi pe aici? Oare aţi venit la moarte?

Şi ţintuindu-i cu privirea, a deschis gura mare şi balele îi curgeau şuvoi, ca şi cum ar fi vrut să-i înghită dintr-o dată.

Tinerii nu s-au speriat, ci îndată au scos sabia. Zmeoaica a prins să se laude:

în aer, Vîrful muntelui pe care staţi este clădit din oasele lor. Flăcăilor, care mirosiţi încă a lapte, este de ajuns să sorb aer o dată şi voi face din carnea voastră tocăniţă.

Frăţiorul n-a aşteptat să termine de vorbit zmeoaica, şi a ridicat sabia plin de mînie, să o ucidă. Zmeoaica i-a suflat drept în faţă şi sabia a zburat în aer. Fratele mai mare a văzut primejdia şi a zis:

— Frăţioare, dă-te la o parte, să vin eu!

Zmeoaica i-a spus rînjind:

— Bine, o să te omor pe tine primul!

Vorbind, a sorbit din răsputeri, şi pe loc s-a format un vîrtej. Tînărul, sorbit de vîrtej, cu sabia în mînă, a intrat drept în gîtul zmeoaicei. In aceeaşi clipă i-a despicat capul în două. Sîngele curgea ca apa unui rîu.

Fraţii au învins. Au mers pînă la malul rîului şi şi-au spălat hainele şi sabia de sînge. Atunci din castelul de aur a ieşit o fată frumoasă, care avea în mînă un ceainic de aur cu gîtul lung.

I-a privit pe cei doi fraţi şi după ce a făcut o plecăciune le-a vorbit cu voce tare:

— O, ce viteji sînteţi dacă aţi ajuns pînă aici! Nici un om n-a călcat pe aceste meleaguri. Fiica împăratului adusă aici a'fost răpită de zmeoaică.

Tinerii ¡-au răspuns:

— Noi am venit să o găsim pe prinţesă.

— Plecaţi repede. Dacă vă prinde zmeoaica, veţi muri. Eu sînt fiica împăratului. Tata a trimis oameni cu duiumul, ca să mă salveze, dar zmeoaica i-a mîn- cat pe toţi.

— Prinţesă, du-te în spatele muntelui şi priveşte.

Prinţesa a fugit într-un 'suflet în spatele muntelui şi a văzut trupul zmeoaicei zăcînd la pămînt. Nemaipu- tînd de bucurie, s-a întors alergînd ca vîntul.

— Sînteţi într-adevăr nişte viteji de seamă, dacă aţi omorît-o pe zmeoaică. însă ea mai are doi fii, care au plecat de patruzeci de zile şi trebuie să se întoarcă.

— Nu te teme, prinţesă. Ştim noi ce.să facem cu ei.

Prinţesa i-a dus în castel, unde au mîncat cele mai bune mîncăruri. Apoi fratele mai mare i-a spus frăţiorului să o păzească pe prinţesă şi să rămînă în faţa castelului. El s-a ascuns sub pod şi a aşteptat în tăcere.

După puţin timp, s-au arătat cei doi fii ai zmeoaicei, zmeul alb şi zmeul negru. De departe au simţit că pe acolo au trecut nişte străini şi au strigat:

— Cine-s oamenii care au venit? Să iasă repede!

— Zmeilor, daţi-ne-o pe fata împăratului, a spus tî- nărul şi-a sărit în faţa lor. Dacă nu ne-o daţi, o să vă spintec şi o să vă tai capetele.

— Eşti ca un copilaş nou-născut, a zis zmeul alb. îndrăzneşti să te lauzi! Ai venit să-ţi găseşti moartea? Şi într-o clipă a ridicat suliţa lungă de zece stînjeni şi a aruncat-o drept spre inima tînărului. Flăcăul nu s-a speriat de loc, a prins cu uşurinţă suliţa şi a rupt-o.

Zmeul negru s-a înfricoşat. Se gîndea: „Suliţa fratelui meu poate să străpungă muntele Cunbun şi nu se rupe. Acest flăcău este de temut, să-l zdrobesc!

Ca un urs turbat s-a aruncat spre el şi a ridicat un ciocan de fier de 700 de ocale. Acum să vezi!

Flăcăul, fără grabă, a atins ciocanul cu sabia. Ciocanul s-a spart în două şi a căzut la pămînt. Apoi tînărul i-a ridicat

pe zmeul alb şi pe zmeul negru, i-a aruncat la pămînt, i-a străpuns cu sabia şi le-a atîr- nat capetele de pod.

Frăţiorul a venit în goană şi l-a îmbrăţişat fierbinte pe fratele cel curajos. După aceea, au luat-o pe prinţesă, au încălecat în grabă şi au zburat ca vîntul spre palat. Au trecut peste pustiuri şi cîmpii. Cînd au ajuns cale de o zi de oraş, au poposit într-un sat, unde toţi oamenii au venit să-i întîmpine.

Un bătrîn cu părul alb s-a dus în grabă să ducă vestea bună împăratului. împăratul auzind şi-a zis:

,,Oare sînt treaz sau visez?"

Bătrînul a zîmbit, mîngîindu-şi barba.

— Dacă nu este adevărat, să-mi tăiaţi capul.

Atunci împăratul a dăruit bătrînului o tavă plină cu aur şi chiar în acea noapte împreună cu sfetnicii şi cu 400 de soldaţi, cîntînd şi bătînd din tobe au pornit spre sat. Mulţimea i-a purtat pe sus şi i-a dus drept la palat.

După şapte zile, împăratul a chemat o peţitoare şi i-a spus:

— Care din cei doi flăcăi o va cere pe prinţesă, aceluia am să i-o dau.

Peţitoarea a dat de veste celor doi fraţi, dar fiecare din ei spunea că celălalt ar merita răsplata, in cele din urmă, fratele mai mare a spus:

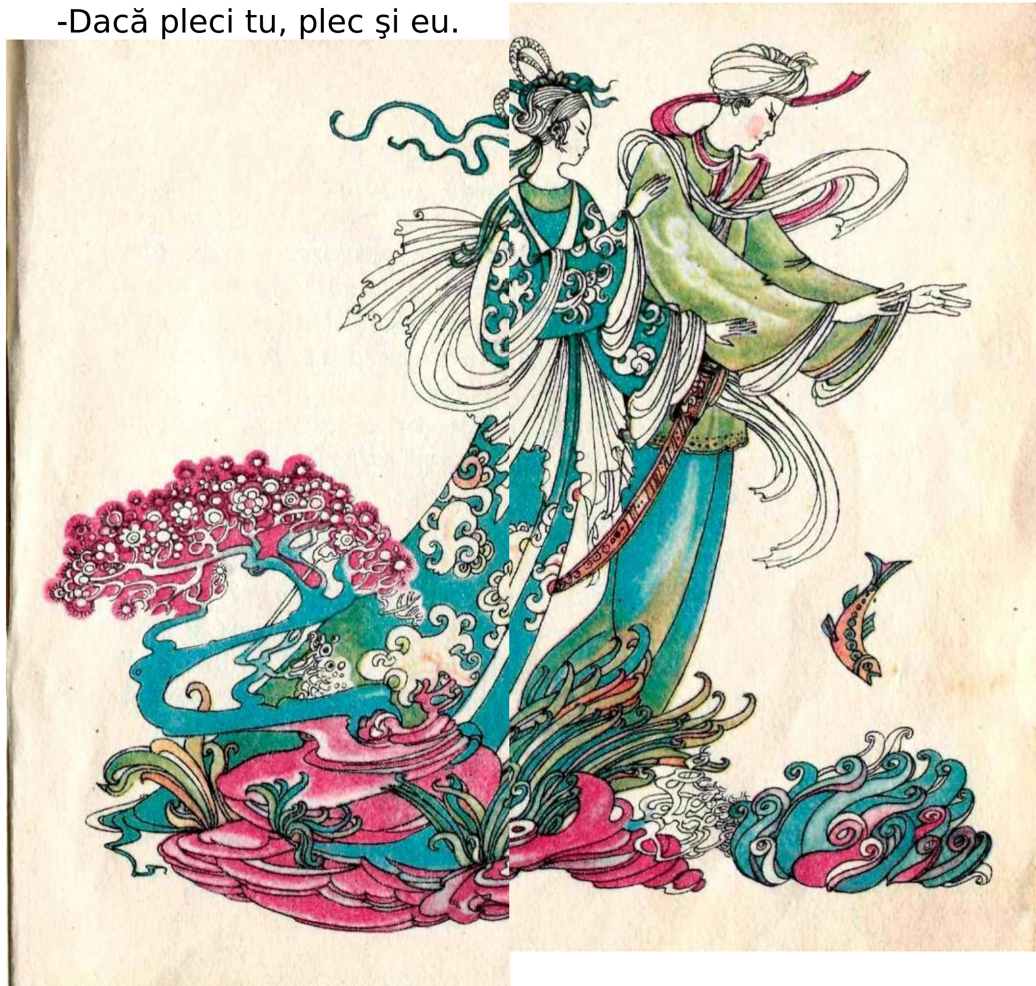
— Cere-o tu, eu nu pot să mă căsătoresc, mai tîr- ziu ai să înţelegi.

Auzind acestea, frăţiorul s-a hotărît să o ceară de soţie. Împăratul, de îndată ce a aflat, a poruncit să se facă o nuntă mare ca-n poveşti.

Au trecut şapte zile şi în a opta zi, fratele mai mare a spus frăţiorului:

— Frăţioare, eu trebuie să mă întorc acasă, dar tu rămîi aici.

-Dacă pleci tu, plec şi eu.

împăratul, cînd a aflat, ¡-a rugat pe amîndoi să rămînă la curtea lui, însă toate rugăminţile au fost în zadar şi împăratul a trebuit să se despartă cu durere de fiică şi de ginere. înainte de plecare, li s-au pregătit merinde îmbelşugate, aur şi argint pentru drum.

Au mers ei cale lungă, pînă cînd, într-o zi, au ajuns la un rîu. Atunci fratele mai mare a cerut tuturor să se *oprească* şi i-a spus frăţiorului:

— Cînd aveai cincisprezece ani ai aruncat năvodul în acest rîu. Nu-ţi aminteşti ce ai prins?

— Am prins un peştişor de aur!

— Şi ce ai făcut cu el?

— Am dat drumul peştişorului de aur în apa rîului.

— Frăţioare, copil milos, eu sînt peştişorul de aur. Cu mine ai fost atît de bun, de nu m-ai omorît şi m-ai lăsat liber. Pentru mine ai îndurat atîtea chinuri, *de* aceea am venit să te răsplătesc. Acum ai înţeles. O să ne mai vedem - a zis tînărul şi a sărit în rîu.

Curînd în apă s-a ivit un peştişor de aur strălucitor.CUPRINS

Poc-Trosc! ....
Dragonul **R o ş u** . . . . Oul de pâuniţă . . .
Rădăcina de nenorocire Peştişorul de aur . .

.5 **10** **22** 34 42

Lector: IOANA RICUS Tehnoredactor: ELENA GArAjAU

Apărut: 1971. Comanda nr. 217. Coli de tipar: 2,5.
Tiparul executat sub comanda nr. 152/1971, la întreprinderea poligrafică „Crişana" Oradea, Str. Moscovei nr. 5
Republica Socialistă România